

**„Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...”**

(Ady)

Amikor a tanári kar karácsonyi ünnepségére beszédet vagy a Firkába cikket kell írnom, mindig azon gondolkodom, vajon hogyan lehet újat mondani a karácsonyról, Jézus születéséről, az ünnep lényegéről, a szeretetről. Készülés közben nézegettem könyveket, aforizmagyűjteményeket és az internetet, hátha találok valami különleges idézetet, műrészletet. Végül rábukkantam Márai: December című munkájára, és arra gondoltam, milyen jó lenne, ha a Firkában megjelenne legalább egy része, hiszen nem hosszú, de olyan mélysége van, mely megérint és elgondolkodtat.

Így szól Márai:

„Ez a hónap az ünnep. Mintha mindig harangoznának, nagyon messze, a köd és a hó fátylai mögött.

Gyermekkorunkban e hónap első napján árkus papírra, kék és zöld ceruzával, karácsonyfát rajzoltunk, karácsonyfát, harmincegy ággal. Minden reggel, dobogó szívvel, megjelöltük, mintegy letöröltük e jelképes fa egyik ágát. Így közeledtünk az ünnep felé. (...)

Mit is akartam? Gőzvasutat és jegylyukasztót, igazi színházat, páholyokkal, színésznőkkel, rivaldafénnyel, sőt valószínűleg kritikusokkal és azokkal a szabónőkkel is, akik megjelennek a főpróbákon, és rosszabbakat mondanak a darabról. Ezenfelül lengyel kabátkát akartam, továbbá Indiát, Amerikát, Ausztráliát és a Marsot. Mindezt persze selyempapírban, angyalhajjal tetézve. Egyáltalán, gyermekkoromban mindig a világegyetemet akartam, az életet, (...)

Most, hogy az ünnep közeledik, meglepetéssel észlelem, mintha még mindig várnék valamire. E napokban megesik, hogy elindulok az utcákon, megállok a kirakatok

előtt, nézelődöm. Öngyújtó nem kell. Fényképezőgép, Victor Hugo összes művei, bőrben, zsebkész, melynek gyöngyház tokjában ötféle penge van, továbbá dugóhúzó, körömtisztító és pipaszurkáló is, nem kell. Semmiféle tárgy nem kell már, s ha jól meggondolom, lemondok Indiáról, Ausztráliáról és a Marsról is, (...).

Mégis, valamit várok még. Annyi karácsony múlt el, egészen sötétek, s aztán mások, csillogók, melegek és szagosak, annyi ünnep, s még mindig itt állok, (...).

Néha azt hiszem, a szeretetre várok. Valószínűleg csillapíthatatlan ez az éhség: aki egyszer belekóstolt, holtáig ízlelni szeretné. Közben már megtudtam, hogy szeretetet kapni nem lehet; mindig csak adni kell, ez a módja. Megtudtam azt is, hogy semmi nem nehezebb, mint a szeretetet kifejezni. (...)

A szeretetnek nincs színfoka, mint a gyöngédségnek, nincs hőfoka, mint a szerelemnek. Tartalmát nem lehet szavakban közölni; ha kimondják, már hazugság. A szeretetben csak élni lehet, mint a fényben vagy a levegőben. Szerves lény talán nem is élhet másképp, csak a hőben, a fényben, a levegőben és a szeretetben. (...)

Azt hiszem, mi mindnyájan osztjuk Márai gondolatait. Várunk valamire. Nemcsak az ünnepre, az ajándékokra, a családi összejövetelekre, esti beszélgetésekre, hanem mindezek mozgatórugójára, a szeretetre. Várjuk a szeretetet a családtagjainktól, a barátainktól, a munkatársainktól, a tanítványainktól, a tanárainktól, az osztálytársainktól, a szomszédainktól. Szinte mindenkitől. És ha ezt a szeretetet a mérleg egyik serpenyőjébe rakjuk, akkor a másik serpenyőbe bele kell raknunk, hogy mi kinek adunk szeretetet. Családtagjainknak, barátainknak, munkatársainknak, tanítványainknak, tanárainknak, osztálytársainknak, szomszédainknak. Szinte mindenkinek. És ez így van jól.

Ha tudunk szeretni, sokkal könnyebb az életünk, sokkal könnyebben vesszük az akadályokat, sokkal könnyebben megbocsátunk a másoknak. Talán tudunk türelmesebbek, nyugodtabbak, tapintatosabbak lenni. Ha tudunk szeretni, tudunk nevelni is: másokat és magunkat is.

Ezért hadd kívánjak minden kedves fáystának Pál apostol szavaival áldott karácsonyi ünnepeket, boldog, sikerekben, örömben gazdag új évet és jó egészséget:

„A szeretet türelmes, nyájas; a szeretet nem féltékeny, nem cselekszik rosszat, nem fuvalkodik fel, nem nagyravágyó, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszat, nem örvend a gonoszságnak, de együtt örvend az igazsággal; mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. A szeretet soha meg nem szűnik. (...) Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, ez a három; de ezek között legnagyobb a szeretet.”

2016 karácsonyán

Zántó Edina

Szalagavató 2016.

Már többször írtam a szalagavatóról, de most egy pillanatra megtorpantam. Nem is olyan egyszerű szavakba öltetni a látottakat. Így elmondva feleannyira sem érdekes, mint ott a helyszínen végignézni, megélni. Nem lehet a terem atmoszféráját, a diákok, szülők, rokonok, hozzátartozók, barátnők és a tantestület tagjainak érzelmeit átadni szavakkal, ahhoz ott kell lenni, át kell élni. Megpróbálom színesen megfogalmazni, érzékeltetni az est minden pillanatát.

Alig múlt 18 óra pár perccel, amikor végre felhangzott a Himnusz. Két diák állt a pódiumon: Pénzváltó Gábor és Rosta Dávid 10.d osztályosok, akik a műsor szóvivői voltak.

A szokásos protokoll üdvözlés után Fáy András egy mindmáig példaértékű történetét, „A rosta” címűt mondta el Gábor. Ákos Gyermekember című dala

után a valétálás kifejezés etimológiáját hallhattuk, majd Csikós Dávid 12.c tanuló Reményik Sándor Tündérfok című versét olvasta fel. Mielőtt meghallgattuk volna Márai Sándor gondolatait a boldogságról Kecseti Dávid 9.d-s tanuló tolmácsolásában, Halász Judit A kis herceg című dala zengte be a termet.

Némi gitárhangolás után belekezdett a Black Lanterns együttes – melynek tagja Leé Ádám 12.e osztályos tanuló – két saját szerzeményüknek, melyek a fiatalok mai problémájáról: a magányosságról és a szabadságvágyról szóltak.

Ezt követte két Varró Dániel vers Változatok egy gyermekdalra című művéből, ezeket Barcsa László 12.c és Németh Dávid 9.d osztályos tanulók prezentálták. Ja, majdnem elfelejtettem, előtte pár másodpercre felhangzott a Boci boci tarka. Ezt újabb élőzene követte, a Fáy tanári kórus adott elő két dalt, majd az alsóbb évfolyamosok nevében ünnepi

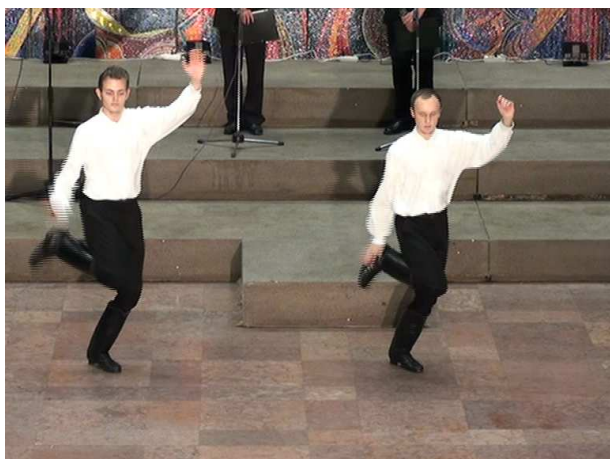

köszöntő beszédbe kezdett Végh Tamás 11.b-s diák. Ezt követően a 12.b két tanulója, Parragh Dórát és Siska Mátét kérték fel a műsorvezetők a végzősök nevében szóló ünnepi beszéd megtartására. A szellemes, de ugyanakkor érettséget mutató dikció után igen nehéz volt dr. Zántó Edina igazgatónak búcsúztató beszédet mondani.

Pusztai Ferenc öregdiák emlékezett – a Féner-díj átadása kapcsán – a Fáyban töltött diákéveire, majd ezt követte a

jelvényt. Másodikként a 12. b osztályfőnöke, Orbán Kamilla ruhájára került fel az embléma. Rendhagyó módon nem a 12.c, hanem a 12.e osztályfőnöke, Hegedűsné Gyarmathy Erzsébet kapta a következő kitűzőt, majd végezetül Tóth Tibor Zsolt, a 12.c osztályfőnöke is sorra került. Az osztályfőnökök tűzték fel diákjaikra a szalagot, majd szünet

hagyományos díjátadás. Idén a kuratórium döntése alapján két második és két első helyezett lett. Barcsa László 12.c és Rozgics Zsolt 12.e kapták a II. fokozatot, míg a 12.b két tanulója, Parragh Dóra és Hegyi Gábor az I. fokozatot.

Ezt követte a szalagtűzés. Először dr. Zántó Edina igazgató a 12.a osztályfőnökének, Honti Gábornénak a hajtókájára tűzte fel a fáys szalagos

következett, hogy a táncokhoz át tudjanak öltözni a fiatalok. Az irodalmi műsort Hegedűs Judit tanárnő állította össze.

A táncbemutatók előtt Rozgics Zsolt (12.e) és barátja, Magyarics Bence – mindketten a Tököli Délszláv Nemzetiségi Táncegyüttes tagjai – tapsos táncát láthattuk.

Angolkeringővel, melyet a 12.c osztály mutatott be, kezdődött, és a 12.a charlestonjával folytatódott a nyitótáncok sora.

Retro mix címmel roptá a 12.b, és countryt járt a 12.e.

Egy nap az iskolában névvel táncmixet mutatott be a 12.c, majd a 12.a és 12.b közös bécsi keringője zárta a táncok sorát, majd a diákok felkérték szüleiket, rokonaikat, tanáraikat egy közös táncre. Ezzel ért véget a 2016-os szalagavató.

Tantestületi kirándulás

Észak-Erdélyben (2016. nov. 2. – nov. 6.)

Már évekkel ezelőtt szóba került, hogy milyen jó lenne, ha elmenne a tantestület Észak-Erdélybe kirándulni, hiszen Erdély ezen részén még nem jártunk.

Végül november 2-án valósággá vált: reggel 5 órakor elindult velünk a busz egy ritkán látogatott vidékre.

Első állomásunk Szatmárnémeti volt. A főtéren kezdtünk: megnéztük a székesegyházat, ahol megtudtuk, hogy a Szent Istvánt és a koronát ábrázoló egyik kép részletét (a koronát) a szocializmus alatt lefestették, és csak a rendszerváltozás után kaphatta vissza eredeti állapotát. Bemehettünk a Pannónia Szálló hangversenytermébe, mely szecessziós stílusú. Sajnos maga a szálló igen rossz állapotban van. Messziről egy furcsa tornyot is láttunk, ami akár minaretnek is tűnhetett, de végül kiderült, hogy „csak” tűztorony. Utunkat Nagybánya felé folytattuk. A város híres volt bányászatáról, illetve az itt működő festőiskoláról, melynek tárlatában bolyonghattunk egy kicsit. A főtéri séta után Koltóra mentünk, ahol Petőfi töltötte a mézesheteit Szendrey Júliával. A Teleki kastélyban ma múzeum van, mely őrzi a költő emlékét.

Második napunk a nagybányai Ásványtani Múzeumban indult, melynek különlegessége Európa egyik legjelentősebb bányavirág gyűjteménye. Rodokrozittól kezdve piritek, kalcitok, földpátok, gipszek sokaságát láthattuk, melyek egész elképesztő alakúak voltak (rózsa, sün, jégcsap stb.). De szemrevételezhettünk ametisztet, jászpist, vulkáni tufát is. Utunkat folytatva átjutottunk a Gutin-hegységen, majd

Desze több mint 100 éves fatemplomát nyitották ki nekünk. Ez már nem a nyugat-európai templomok világa: gyapjuszőnyegek borítják a templom padozatát, a falakon rengeteg freskó a pokoltól a paradicsomig igen sok jelenetet ábrázolva, nő nem léphet a szertartás alatt a templom fő részébe, az ikonosztáz mögé pedig már csak a pap léphet. Máramarosszigeten a Terror Háza erdélyi változatába mehettünk be, a „püspökök és miniszterek börtönébe”. A város határában láttuk a Tiszát és az ukrán határt, valamint a két különböző nyomtávú vasút „találkozását” (a volt Szovjetunióban használt vasút nyomtávja szélesebb, mint az európai). Utunk következő állomása a szaploncai vidám temető volt, ahol a kékre festett fejfákon románul rövid versikék szóltak a halottak életéről, haláluk körülményeiről. E napi utolsó állomásunk Barcánfalva volt, ahol egy jellegzetes máramarosi ortodox kolostorkomplexumot (női kolostor) jártunk be – itt található Európa második legmagasabb (62 m) fatornya. Estére, mire a szállásunkhoz értünk, megérkezett a havazás is.

Harmadik napunkat a Borsai-hágón (1416 m) való átjutással kezdtük. A hágó a Máramarosi- és a Radnai-havasokat választja el egymástól. A környék hű maradt az elnevezéshez, mert jó néhány centis hóban tehattünk sétát a hágó tetején. Túljutva a Keleti-Kárpátokon Voroneti kolostortemplomába mentünk, mely a

világörökség része, kelet Sixtusának tartják. A templom fala kívül-belül festett, Jézus életfája, a Pokol, a Paradicsom, az apostolok, szentek sokasága, de még görög filozófusok (pl. Platón) is láthatók a falakon. Következő állomásunk Kacsika volt, ahol egy sóbányába (ez a része ma már nem üzemel) sikerült legyalogolnunk – néhány 100 lépcsőn. A bányában foci-pálya, tó, kápolna is van. Sója pedig Európának

még kb. 400 évre elegendő lenne. Utolsó állomásunk ezen a napon Sucevita (női) kolostora volt, mely igen hasonló az előzőhöz, de láthattuk a templom külső falára festve az „erények létráját”, mely szerint 33 erénynek kellene megfelelnünk, hogy a mennybe juthassunk.

Negyedik napunkon elindultunk visszafele, és a Borgói-hágón keresztül értünk Besztercére. Az ódon hangulatú kisváros evangélikus

templomába mentünk be, mely ma már nem funkcionál, mert a jelentős számú német ajkú lakosság elhagyta a várost (és Romániát is). A templomtoronyból teljes körpanorámában gyönyörködhattunk, messzire még a Radnai-havasok havas hegycsúcsai is látszottak. Legvégül a bonchidai Bánffy-kastélyba mehettünk be – pontosabban csak az istállóba és a kertbe, a többi része még nem látogatható, mert az elmúlt kb. 70 év rányomta bélyegét az épületre. A Bánffyak gazdagságáról az épület méretén kívül a vörös márvány lóitató is árulkodott.

Utolsó napunkat Kolozsváron kezdtük egy rövid sétával – Mátyás szobor, Szent György-templom, Mátyás szülőháza. Zilahon megálltunk Wesselényi Miklós báró (az „árvízi hajós”) szobránál, illetve kívülről megnéztük Ady kollégiumát. Érmindszenten Ady szülőházában és későbbi lakóházában jártunk. A kirándulás utolsó állomása Nagykároly volt, ahol az igen szépen felújított, Ybl Miklós által tervezett héttornyos, vizesárokka (ma már nem vizes) körülvevő Károlyi-kastélyban tehattunk egy sétát.

Elfáradva, de élményekkel gazdagon értünk haza.

Az útért köszönet illeti a Boci Travelt.

Rejt/Jel/Képek '56 a Magyar Nemzeti Múzeumban

1956. október 23. kapcsán remélhetőleg mindenki rávágja, hogy: Forradalom és szabadságharc! Forradalom! Sztálin! Kommunizmus! Ez az esemény minden magyar számára fontos, de lehet, hogy csak nagyszüleinek, dédszüleinknek jelent sokat.

2016. 11. 09-én a teljes osztály ellátogatott a Magyar Nemzeti Múzeumba, ahol a forradalom titkos művészetéről szóló kiállítást néztük meg az előbb említett világhírű esemény 60. évfordulója alkalmából.

Rengeteg minden megmaradt az akkori időből. Az első helyiségben piros létrákat helyeztek ki, melyek a kommunizmust, a vért, valamint a feltörést jelképezték. A piros szín még visszatért a kiállítás folyamán. A falakra verseket, képeket akasztottak,

sőt még a lövedékek nyomait is imitálták.

Az utca akkori macskaköveiből is raktak ki, amire a Sztálin szobor keze került (Pécsi Sándor színész hagyatéka, évekig a kertjében rejtegette elásva). Láthattuk az akkori iskolás gyermekek naplójait, olvashattuk, mit érezhettek ők abból, ami zajlott. Szerintünk az írás tartalmán látszott a félelem.

Láthattuk Légrádi Sándor címerterveit, legutoljára a „Kádár-címert”, melyeket házi őrizetben készített – addig nem engedték ki az ÁVO-sok, míg nem készült el a pártvezetés számára megfelelő változat.

Sok festő, fotós megörökítette az eseményeket, számos rajz, festmény és fénykép készült ugyanazon helyről, így nagyszerűen összehasonlíthatók voltak. Láthattunk visszaemlékezéseket, beszámolókat, korabeli híradók, beszédek felvételeit. Volt olyan fénykép, amelyről a kiállítás megnyitása után tudták meg, hogy kit ábrázol – a lánya és fia ismerte fel a képen az apukát. A férfi lányának volt egy kis széke, melyet a múzeumnak adományozott – ezen ült édesapja, és rajzolt a forradalom idején az utcákon.

Berendeztek egy vállalatoshobát is, melybe kis lyukakon keresztül lehetett bepillantani. De láthattuk Kádár János eredeti asztalát is egy megdöntött sakktáblán – gondoljuk, nem minden célzattal.

Voltak olyan festmények, melyekre fedőképként egy csendéletet festettek, mert akkor államellenesnek számított a téma. Csak több évtizeddel később

derült ki műtárgyvizsgálat során, hogy a virágok mögött '56-os témájú képek vannak. Mindkét kép megdöbbentő volt. Az egyik kivégzéseket ábrázolt (sortüzet, akasztásokat), a másik egy „bíróági tárgyalást”, ahol a bíró arca helyén csontváz, az elítélendőket őrző katonák fején pedig ördögszarv volt.

A kiállítás különlegessége volt egy Chagall-mű, melyet az 1956-os magyar események ihlettek.

A kiállítást olyan pályaművek (tervezetek, makettek) zárták, mely a forradalom emlékművei lehettek volna.

Összességében egy jól elkészített kiállítást láthattunk, mely remekül tükrözte az akkori viszonyokat.

Fotók: <http://kanadaihirlap.com/2016/10/12/rejtjelkepek-56-a-forradalom-titkos-muveszete-a-magyar-nemzeti-muzeum-kiallitasa/>

Gerebenes Demeter István, Weiner Patrik (12.b)

Néhányan úgy döntöttünk, hogy szánunk rá időt, és még nekiindulunk a Nemzeti Múzeum egyéb tárlatainak is. Az 56-os forradalomról szóló kiállításon kívül betekintést nyerhettünk a teljes magyar történelemben. Részt vehettünk egy olyan időutazáson, melyben végignézhattuk a kezdetekről megmaradt kődarabokat, emléktárgyakat, az idő során fejlődő fegyvereket, és egyben megtekinthettük a női és férfidivat változását is. A rengeteg korabeli festmény és fennmaradt tárgy mind magáért beszél, láthatjuk bennük az akkori kort, és könnyebben beleképzeltük magunkat azokba az időkbe. A történelmi korszakok váltakozása diákként is

könnyen észlelhető és nyomon követhető volt. Minden diáknak, gyerekeknek és felnőtteknek csak ajánlani tudjuk, mert nem csak tanulni lehet egy múzeumban, hanem jó élményt is nyújthat.

Foto: <http://mnm.hu/hu/gyujtemenyek/historical-photographic-collection/viselet-gyujtemeny>

Parragh Dóra – Hegyi Gábor (12.b)

Nick Vujicic Magyarországon

Nick Vujicic 2016. szeptember 21–22-én Magyarországra látogatott 3 előadás erejéig, amik a Tűskecsarnokban kerültek megrendezésre. A szeptember 22-én, délelőtt 11 órakor kezdődő, diákoknak tartott előadásának a különlegessége az volt, hogy egy regisztrációt követően minden magyar iskolában online közvetítették az előadását. A siker érdekében a Nem adom fel alapítvány is nagy részt vállalt a feladatokból, hiszen a szünetekben és az előadás előtt és után olyan műsorszámokat vonultatott fel, melyekben hátrányos helyzetű vagy éppen fogyatékkal rendelkező emberek

szerepeltek az elfogadás jegyében. Nick egy teljes értékű, karok és lábak nélkül született, nemzetközi híró prédikátor és szónok. Az előadásainak a témái a remény, az elfogadás és a hit. Ezekkel a pozitív üzenetekkel színesített előadásokkal járja a világot, saját bevallása szerint már több száz helyen tartott szónoklatot, melyekkel motiválni tudja az embereket kortól függetlenül. A Magyarországon tartott szónoklatában Nick elmesélte, hogy nehéz gyermekkorra volt. Iskolatársai sokszor csúfot üztek belőle és bántották a másága miatt, emiatt lett 8 évesen depressziós. Két évvel később pedig öngyilkosságot kísérelt meg, mert szerinte ez volt az egyetlen kiút az akkori helyzetéből. Megpróbálta magát belefojtani a fürdőkádba, de ez szerencsére csak kísérlet maradt, hiszen akkor ma nem tudná lelkileg és szellemileg támogatni a hozzá hasonló embereket. Mindenkinek példakép lehet, hiszen ő egy olyan

„hátrányból” indult, amelyet a saját javára tudott fordítani. Nick elvégezte a középiskolát is, és végzettséget szerzett pénzügyi szervezésből. Előadásában mesélt arról, amikor az élete fordulóponthoz érkezett, az édesanyja mutatott egy újságcikket, amely fogyatékkal élő emberről szólt, ekkor tudatosult benne, hogy nincs egyedül. Ezt követően pedig elolvasta János evangéliumát, melyben az szerepel, hogy egy vak emberrel találkozik Jézus, és amikor megkérdezi az ember, hogy miért kellett így születni, Jézus azt felelte: azért, hogy nyilvánvalóvá váljanak rajta keresztül Isten tettei. Ebből is erőt merített, és 17 éves korában kezdett prédikálni iskolai és egyházi rendezvényeken. Olyan stílusban, amelyet egy átlagember is élvezni tud, humorral fűszerezi a mondanivalóját, és bevonja a közönséget is a mondanivalójába. Példát szeretne mutatni az összes sorstársának, hiszen Nick Vujicic mára már szerető apa és férj is lett. Emellett nem fél kiállni a nagy nyilvánosság elé, és beszélni az életéről, a fogyatékoságáról, melyből sokszor viccet űz a prédikációi során, ezzel próbálja elfogadtatni a másságát az emberekkel. A műsorban sok történet is elhangzott, melyek roppant tanulságosak, mesélt arról, hogyan tudott segíteni más embereknek, vagy éppen mi változott azokban az intézményekben, ahol ő járt és előadást tartott. És kijelenthető, hogy ahol ő járt, ott nagymértékben csökkent a zaklatás és a szóbeli vagy éppen a tettelegességig fajuló bántás. És ezekről az intézmények igazgatói tájékoztatták őt az előadása után, akik nagyon hálásak is

voltak emiatt neki. A műsor is, melyet itt tartott Budapesten, igazán interaktív volt, mert feltett kérdéseket, melyekre kézfeltartással vagy éppen felállással reagálhattak a hallgatók. Emellett esküt is kellett tenniük a hallgatóknak, akiknek az volt a dolguk, hogy felállva ismételjék, amit ő mond. Ennek tartalma az volt, hogy a hallgatók nem fogják bántani az embertársaikat semmilyen okból, lehet ez testi vagy éppen szexuális beállítottságaik miatt. Az egész előadás hangvétele barátságos és közvetlen lett, Nick nyíltan beszélt a magánéletéről és az őt ért dolgokról, mindezt humorosan tette. Maga a rendezvény sikeresnek mondható, hiszen ha a hallgatók, akik online vagy épp a Tüskecsarnokban figyelemmel kísérték a mondanivalót, és belegondoltak egy olyan embernek a helyzetébe, akit sokat bántottak, akkor nagy eséllyel máshogy fognak hozzáállni az embertársaikhoz. Kellenek az ilyen pozitív emberek, akiknek a gondolkodása is tükrözi a pozitivitást, mert talán rá tudja ébreszteni az embereket, hogy miben kellene változniuk. Érdemes volt Nick Vujicicnek Budapestre látogatnia, mert talán sikerült a hallgatói nagy részének a gondolkodásmódját átformálnia, és pozitív gondolatokkal megtöltenie a mindennapjaikat.

Fotó: [http://www.magyarurir.hu/hazai/nick-vujicic-szeptemberben-ujra-hazankba-latogat#lightbox\[g71403\]/1/](http://www.magyarurir.hu/hazai/nick-vujicic-szeptemberben-ujra-hazankba-latogat#lightbox[g71403]/1/)

Forrás: <http://tudnodkell.info/miert-keseregsz-egy-orzagnak-van-szuksege-erre-az-uzenetre>

NICK VUJICIC előadását néztük interneten

Nicholas Vujicic szerb emigráns szülők gyermekeként született Ausztráliában. Édesanyja betegápoló, édesapja lelkész. Születésekor derült csak ki, hogy az úgynevezett tetra-amelia szindrómában szenved, vagyis karok és lábak nélkül jött világra. Bal lába helyén csupán két lábujj van, amelyek segítségével ma már tud boldogulni a mindennapokban.

A szülőket először sokkolta Nick állapota, ám hamarosan kiderült, hogy súlyos fogyatékoságától eltekintve gyermekük életképes. Előbb fogyatékosok számára fenntartott iskolába, majd az integrációt támogató iskolába járt. Társai sokat csúfolták, emiatt nyolcévesen depressziós lett, tízévesen pedig öngyilkosságot kísérelt meg: megpróbálta belefotjni magát a fürdőkádba. A középiskolát követően számvitelt és pénzügyi tervezést tanult, és végzettséget is szerzett. Sok gyakorlással és akaraterővel megpróbálta megoldani a mindennap előtte tornyosuló feladatokat. Két lábujjának segítségével megtanult írni, gépelni, a számítógépet használni, fésülni, fogat mosni és borotválkozni.

17 éves korában kezdett előadásokat tartani iskolákban és egyházi rendezvényeken. Mára a világ minden táján tart teltházassal előadásokat, könyveket jelentet meg, és filmeket forgat.

Több mint 61 országban járt, 3000 színpadon állt, 50 állam- és kormányfővel találkozott, 1,4 milliárd ember látta a neten keresztül előadásait. A végtagok nélkül élő Nick Vujicic az egyik legnépszerűbb motivációs tréner a világon, a magyar fővárosban az iskolai erőszak ellen kampányolt.

Az iskolai és internetes zaklatás áldozatainak segítése, az együttműködési készség javítása, az elfogadó és befogadó szemlélet kialakítása – ez volt a fő missziója Nick Vujicic második magyarországi látogatásának. Maradj erős! címmel indult kampánykörútra, melynek célja, hogy csökkentse az iskolai zaklatások számát,

segítse a fiatal nemzedéket, hogy elfogadóbbak és befogadóbbak legyenek egymással.

2013-ban járt először Magyarországon. Akkor is és most is a sérült emberek érdekeit képviselő Nem Adom Fel Alapítvány meghívására érkezett Budapestre. 2016. 09. 22. 11:00 órai kezdettel 4 osztály (12.c, 9.c, 10.a, 11.a) jelenlétében tekintettük meg Nick Vujicic

előadását internetről. Témája az iskolai bántalmazások és zaklatások elleni küzdelem. Az eseményt 500 iskola tanulója követték.

Nick Vujicic kerekas székben érkezett a színpadra, amiből az emelvényre segítették. Tolmács közvetítésével beszélt: humorosan indított, önironizált. Elmondta, hogy mennyire szereti megölelni az embereket, ami esetében nem veszélytelen, hiszen bárki felkaphatja és elviheti.

Szinte végig fel-alá járkált az emelvényen. Igen, járkált, mert attól, hogy nincsenek lábai, tud állni és járni. És attól, hogy nincsenek karjai, még folyamatosan gesztikulált. Egészen elképesztő testbeszéde volt. Egyébként tud többek között úszni, szörfözni, golfozni, focizni.

Nick Vujicic 5 fontos üzenet fogalmazott meg:

1. „Meg kell érteni, hogy nincs mindenre azonnal válasz.”
2. „Sosem szabad feladni az álmaidat. Küzdj még egy napot, egy hetet, küzdj még egy évet. Megdöbbentő lesz, amikor szembesülsz a változással.”
3. „Nem szabad abban reménykedni, hogy akkor leszünk boldogok, ha elérünk, vagy teszem azt, megvásárolunk valamit. A boldogságnak az életünk minden pillanatában ott kell lennie, és törekednünk kell a fizikai, a szellemi és az érzelmi harmóniára.”
4. „Számos olyan probléma akad az életben, amivel én még sosem találkoztam. Sőt, biztos vagyok benne, hogy az én életem sokkal könnyebb, mint nagyon sok emberé.”
5. „Kisgyerekként megértettem, még ha nem is fogadtam el, hogy szükséges segítséget kérnünk egymástól. Hiszen még olyan dolgok is léteznek a világon, amiket egészséges fizikummal is nehéz megoldani.”

Ami számomra a legfontosabb volt, az, hogy a srácok teljes figyelemmel követték az előadást, amiben különböző játékok is voltak. Teljesen részesei lettek egy olyan előadásnak, amit csak az éter segítségével követhettek. Felfogták abban a 2 órában Nick üzenetét, amit, bízom benne, hogy alkalmazni is fognak. Megdöbbentő statisztikai adatok szerepeltek Nick előadásában, ami serdülőkorú fiatalok öngyilkossági kísérletéről szólt. Egy olyan előadást láttunk, ahol egy kis időre vissza tudtak jönni az igazi értékek: hit, remény, szeretet, megbocsátás, elfogadás.

Egy olyan ember volt boldog, akinek nincs se keze, se lába, és mégis sugárzik a boldogságtól, és ezt át is tudta adni.

Köszönöm az igazgatónőnek az engedélyét, hogy megtekinthette majdnem 100 diák az előadást, és persze Horváth Győző rendszergazda munkáját, aki segített összekapcsolódni a „Nem Adom Fel Alapítvány” oldalával, illetve az osztályfőnököknek, hogy vették a fáradságot, és elhozták az osztályukat.

Forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Nick_Vujicic

<http://www.nlcafe.hu/sztorok/20151204/nick-vujicic-33-eves-5-uzenet/>

http://hvg.hu/elet/20160922_nick_vujicic_a_problemak_ott_kezodnek_hogy_valaki_azt_hiszi_hogy_fontosabb_a_mas_iknal

Bemutatkozott az elektromos cselló

2016. november 10-én egy rendkívüli énekóra keretében az elektromos csellóról hallottunk.

Az elektromos cselló elődje a gordonka vagy az ún. violincselló négyhúros vonóhangszer. Zenekarban vonósnégyesben használják, de szólóhangszerként is egyaránt használatos. Eredetileg a térdek között tartva játszottak rajta, majd az állítható hosszúságú támasztóláb lehetővé tette a hangszer

földre helyezését. Varázslatos hangjának köszönhetően nemcsak a klasszikus, hanem a szórakoztató zene több ágában is hallható a népzene-től a pop és metál dalokig. Két vendégünk ezt a változatos felhasználási módot mutatta be. Az elektromos cselló érdekessége, hogy nincs teste, csak egy vázszerkezete, melynek merevítő funkciója van. A hangszerre pedálok kapcsolhatók, melyektől még sokszínűbb hangvilágot kapunk. Ennek bemutatása volt az óra legérdekesebb része. A művész először eljátszott egy dallamot, melyet felvett számítógépre, majd egy következőt, egészen ötig. Így a végén 5 szólamú csellójátékot hallhattunk.

Érdekes volt látni, hogy ennyi fiú (ráadásul műszaki suliban☺) milyen érdeklődve, szinte szájtátva figyelte, hogyan csendül meg és áll össze a dallam a csellóból.

Czurkó Bence (10.d)

Egy rendkívüli énekórán a trombitával és a klarinéttal ismerkedtünk meg

December elsején két zenész látogatta meg iskolánkat, hogy bemutassa az érdeklődő diákoknak a trombita és a klarinét működését, hangzását.

Leggyakoribb trombita a B-trombita, ez annyit jelent, hogy a trombita B hangolású. Vannak ezen kívül mások, pl. C, D, Esz hangolásúak is, de ezeket általában csak nagyobb zenekarokban, és ott is csak ritkán használják. A trombita és a klarinét is egyaránt használható szóló, illetve zenekari vagy kamarazenekari alkalmazásban. Maga a trombita rézből készül, és három darab „billentyű”, azaz ventill található rajta, ami a hangok változtatásának a célját szolgálja. A hangok magasságát és erősségét nemcsak a ventillek lenyomásával tudjuk változtatni, hanem a levegő befújásával is, ha kisebb résen és gyorsabban fújjuk a levegőt, magasabb hangokat

tudunk játszani, ellentétes esetben pedig mélyebbeket. A levegő befújását a hangszerbe a fúvókán keresztül végezzük. Az előadáson Görögh Dániel ismertette számunkra hangszert, és mutatta be működését.

A klarinétot Erdő Zoltán mutatta meg nekünk egészen a hangszerre szerzett darabok kezdeteitől. Eleinte csak egy kezdetleges új hangszerről volt szó, amelyen nem volt még annyi billentyű, mint a mai utódján. Klarinétot sokféle stílusban is alkalmaznak főként klasszikus művekben, ma akár jazz zene eljátszására is használják. A klarinét fából készült fúvós hangszer, megszólaltatásában egy préselt nád darab segít. A klarinétnak természetesen több fajtája létezik, van mélyebb és magasabb is, ezeknek a mérete is más, minél rövidebb a hangszer, annál magasabban szól, ez egyébként más

hangszerekről is elmondható.

A bemutató szinte végigkövette a zene történetét az ókori sípoktól kezdve Bachon, Händelen, Mozarton keresztül egészen a magyar népzeneig. Ráadásul játszottak néhány filmzenét (pl. Csillagok háborúja, A Rózsaszín párduc), melyet fel kellett ismernünk. Végül még arra is rávettek bennünket, hogy elénekeljük a Tavaszi szél vizet áraszt című népdalt.

Az előadást két nagyszerű zenész tartotta, és dobta fel az osztály történelem óráját. ☺

Bakos Vince (10.d)

Moltopera a Fáyban

2016. november 7-én és 10-én az iskolánkba látogatott Ágoston László, a Moltopera igazgatója, aki önmaga is fiatal operaénekes. Azzal a céllal érkezett hozzánk, hogy bevezessen minket az opera világába, hogy megkedveltesse velünk ezt a zenei műfajt.

Először megkérdezett bennünket, hogy mit gondolunk az operáról, illetve az operaénekesekről. Kiderült, hogy nem

feltétlenül olyan egy operaénekes, mint amilyenek mi elképzeltük. Megemlítette a műfaj jellemző vonásait, és azt is elmesélte, hogy milyen egy igazi operaénekes (olyan, mint bármelyikünk), és hogy milyen sokféle sztereotípiát él az emberek tudatában az operaénekesekről.

Természetesen énekelt is nekünk, és pár vállalkozó szellemű diákot is kihívott maga mellé. Második alkalommal, mikor eljött hozzánk, az egyik kedves kolléganőjével érkezett, és duettek énekeltek, valamint a közönség soraiból kértek ki fiatalembereket, hogy együtt újrakoreografáljanak híres operajeleneteket.

Előadását mindkét alkalommal vetítéssel egészítette ki. Láthattunk híres operákból részleteket (pl. Verdi Don Giovanni c. művéből), és voltak modern

feldolgozások is (pl. Pavarotti és Bryan Adams kettőse, vagy Paul Potts bemutatkozása a tehetségkutató fesztiválon).

A bemutató összesen négy tanórát foglalt magába. Az egész csoportot egyhangúan lenyűgözte az opera sokszínűsége, egyre többen csatlakoztak a közönség soraiba.

Köszönjük, hogy részt vehettünk az előadáson: Ágoston Lászlónak és a Moltoperának, illetve Csókásné Gémesi Ildikó tanárnőnek, aki megszervezte számunkra ezt a lehetőséget!

„A komolyzene fárasztó, unalmas, az operaénekesek kövérek és nevetségesek, amikor haláluk után még tíz percig énekelnek.” (Ed Gardner)

Kun Marcell 11.a

HATÁRVADÁSZAT

November folyamán iskolánkat meglátogatta a Készenléti Rendőrség két munkatársa, egy fiatal hölgy, Telecskei Viktória törzszászlós és minden alkalommal más kollégája, azzal a célból, hogy a tanulók közül (12.-esek és 14–15. osztályosok) toborozzanak a határvadászathoz. A 14.a osztály a 31-es teremben hallgatta végig az előadásukat az oldalszárnyban. Igen komoly ösztöndíjjal jutalmazzák a jó tanulókat végzett készenléti rendőrként. Stabil munkalehetőséggel és jó fizetéssel kecsegtették a diákokat. Ez egy nagyon jó lehetőség azoknak, akik nem kívánnak a műszaki pályán maradni. Aki jó csapatjátékos, az jól fogja magát érezni ebben a munkakörben – állították az előadók –, és a szervezet támogatja az önfejlesztést, a továbbtanulási kedvet is. Több kedvezményt és támogatást is nyújtanak a fizetés mellett, ilyen például: ruházati támogatás és ételutalvány. Véleményem szerint ez egy remek lehetőség, és biztos vagyok benne, hogy lesz olyan fáysta, akinek felkelti az érdeklődését. (November 7-én a 12.c és 12.e, 8-án a 14.b, 9-én a 14.a és 14.g, 10-én a 12.a és 12.b, valamint 17-én a 15.a és 15.b osztályok részére voltak felvilágosító előadások.)

Györgypál Vilmos 14.a

Kosárlabdatorna

Életem első fás kosárlabdatornáján vehettem részt. Megtiszteltetéssel járt, hogy indulhattam. Sok új barátot szereztem, ismerkedtem, és természetesen nagyon jól éreztük magunkat. A bírókkal nem igazán voltam megelégedve, mivel csak időt és a dobott kosarakat írták. Véleményem szerint annyival volt a torna elrontva, hogy a játékosoknak kellett bemondani a faltot. Néhány csapat ezzel visszaélve folyamatosan faltot mondott, még ha szabályos is volt a szerelés!

Az első meccsünkön nem voltunk túlságosan magabiztosak, se összeszokottak, kellett néhány mérkőzés, mire ez mind helyrejön! Nagyon jól éreztem magam ezen napon, soha nem fogom elfelejteni, se én, se a csapat többi tagja! Remélem, máskor is tudunk szerepelni és indulni ezen a versenyen. Volt lehetőség büntető dobásra is, ahol az egyik társunk 2. lett!

Szeretném megköszönni a támogatást Petrányi Gábor tanár úrnak is, aki támogatott minket, és biztatott a sportszerűsége és a jó játékra!

Dafkó Dominik 9.d

A Ferencvárosi Önkormányzat által rendezett 3 x 3 kosárlabda verseny 2016. november 26.

Körülbelül egy hónappal a fenti dátumhoz viszonyítva kaptam ismét egy elektronikus értesítést az önkormányzattól, hogy egy, a tavalyihoz hasonló kosárlabda-bajnokságot rendez. Ahogy az előző évben az akkori eseményről beszámoltam, az én tetszésemet elnyerte a küzdelem hangulata, praktikus megrendezése és a srácok lelkes hozzáállása. Ez a pozitív emlék és az a tudat, hogy a résztvevőkre reményeim szerint építő jelleggel hathat a játék, eldöntöttem, hogy újra meghirdetem a részvétel lehetőségét a Fáyban.

Nagy örömmre a tavalyi eredménytelenség ellenére három komplett csapat adta le a jelentkezését, és még egy negyediket is sikerült összeállítanom. Számomra az volt a legkellemesebb meglepetés, hogy az a két srác (Kara Dávid és Vámos László mindketten 11.c osztályos tanulók) is jelentkezett, akik tavaly kevés sikert tudtak elérni. Ez mutatja számomra, hogy ők megértették a rendezvény üzenetét, ami elsősorban az emberi kapcsolatok erősítését és az egészség megőrzést tűzte ki a zászlajára.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy a verseny napján a megbeszéltek szerint minden sráccal találkoztam a Fáy előtt szombat reggel 7 óra 30 perckor! Még az előző este sajnálkozó levél érkezett a fiókomra az egyik társaság csapatkapitányától, hogy két társa lemondta a versenyt. Nagyon mérges voltam rájuk, hogy társaikat figyelmen kívül hagyva egy ilyen felelőtlen döntést hoztak. Azt tudtam felajánlani a srácoknak (Bodó Bendegúz és Rózsa Roland 10.c osztályos diákok), hogy betársítom őket egy másik lelkes egységbe. Ezzel nem éltek, valószínű az ismeretlen csapattársak miatt. A reggelt még az is nehezítette, hogy egy lelkes harcos lebetegedett az éjjel. Szerencsére minden tanuló játéklehetőséghez juttatását egy spontán csapat módosítással orvosolni tudtam. Így kialakítottam (1. csapat Ladoniczky Péter 11.b, Arnold Norbert 10.d, Hargitai Barnabás 11.b, Balogh Dominik 11.a, 2. csapat Kara Dávid 11.c, Vámos László 11.c, Dafkó Dominik 9.d, Szána-Kiss Patrik 9.c) két „ütőképes” csapatot.

A reggeli találkozó után átsétáltunk

a Vendel utcai tornacsarnokhoz. Az öltözés, bemelegítés, sorsolás folyamata praktikusán lezajlott, és így a hivatalos megnyitó után elkezdődhettek a küzdelmek. A csapatok külön csoportban kaptak helyet. Mind a két csoport hat csapatból állt. Ez azt jelentette, hogy öt csoportmérkőzés és egy helyosztó várt a fiúkra. A játékidő (12') nem tűnik hosszúnak, de a játék jellegéből fakadóan optimálisnak találtam.

A körülmények adta lehetőségek

(kettő darab játéktér) miatt voltak sűrűbb pillanatok és kisebb-nagyobb szünetek. A két csapat minden mérkőzésen a maximumot nyújtotta. Ez a lelkesedés és természetesen a játéktudás eredményezte, hogy a Fáy2. csapat megszerezte az első győzelmünket!!!!!!!!!!!!!! A kedvezőtlen sorsolás (közvetlenül utána játszani kellett, nem volt pihenőidőnk) miatt a következő mérkőzés szorosán, de elment. A következőkben Szána-Kiss Patrik (folyadék- és táplálékhiány miatt rosszul lett) kényszerpihenője miatt a Barnabással kiegészült csapat az utolsó csoportmérkőzést is megnyerte. Ezzel a sikerrel kiharcoltuk, hogy a helyosztón a másik csoport 4. helyezettével mérkőzhettünk a 7–8. helyezésért. A másik ágon az én véleményem szerint nehezebb ellenfelek ellen közben a Fáy1. csapat többször is közel állt a győzelemhez, de a szerencse a helyosztón (11–12.) sem volt mellettünk.

A nap utolsó összecsapására nagy örömmre a fél órával ezelőtt még gyengélkedő Patrik összeszedte magát, és engedélyt kapott a versenyen jelenlévő doktornőtől, hogy visszaállhasson a küzdelembe. A fiatalember sportszeretét jelezte, hogy a kiválása után igyekezett minél hamarabb regenerálódni. Ezt azzal érzékeltette, hogy a büntetődobó versenyben az értékes 2. helyezést sikerült elérnie. A vártnál is nagyobb izgalmakat hozott a helyosztó. Minden pillanata tele volt feszültséggel és fordulattal, de ha ki kellene emelnem egy döntő pillanatot, akkor ez Dafkó Dominik hárompontosa volt a mérkőzés végjátékában.

Az utolsó mérkőzést megnyertük, ezt a kétségtelenül felemelő érzést tavaly nem sikerült megélnünk, de azt gondolom, hogy a fontossági sorrendben azonos szinten szerepelt az egészségmegőrzés és a társas kapcsolatok elősegítése. A fiúk lelkes magatartásával öregbítették iskolánk jó hírnevét, és jelezték az önkormányzat munkatársai felé, hogy jövőre is várjuk, hogy rendezzenek ehhez hasonló versenyeket.

Jövőre találkozunk megint!!!!!!!!!!

Petrányi Gábor testnevelő tanár

VÉRADÁS

A november 16-i napon a következő tanulók adtak vért:

10.b: Koricsánszki Olivér,
11.c: Kara Dávid, Tóth Márk,
11.e: Farkas Dániel, Kun Bence,
Tamás Olivér,
12.a: Lőczy Gergő, Szilvási Sándor,

Ullmann Kristóf, Vig Roland,

12.b: Hegyi Gábor, Kuti Zsolt Bence, Pintér Mihály, Ványi Zsolt,

12.c: Bagi Gergő, Czingli Martin, Gál Tamás, Schwáb Kevin,

12.e: Gromann Richárd, Miklósi László,

13.g: Fischer Ákos, Pallus Ádám, Pátrovics Alex,

14.a: Czibula Mátyás, Fehér Krisztián, Gregor Dávid, Keresztes László, Pichler Péter, Probszt Benjámín,

14.b: Lieber Imre, Mokány László, Ulrich Gergely, Tamás László,

15.a: Czakó Márton, Heé Tibor, Kelemen Tamás, Maczonka Marcell, Soós Bence,

15.b, Banka Olivér, Czakó Mátyás, Dobrán Krisztofer, Gergely Norbert, Kiss Richárd

Lovas Andrea szervező tanár megköszöni a nagyon pozitív hozzáállást és a lelkesedést.

Karácsonyi ajándék

Az utcákon derékig ért a hó. A feldíszített kirakatokból áradó fény ezüstös csillogásba vonta a tájat. Valahonnan sült gesztenye illatot hozott a hűvös esti szél. Az egész várost valami végtelen nyugalom és békesség ülte meg. Ezen az estén senki sem sietett sehova – hisz ez az este karácsony este volt.

A fiú búcsúzásképpen csókot nyomott édesanyja arcára, aztán nyaka köré tekerte a sálát, és kilépett az ajtón. A küszöbön túl a lépcsőház sejtelmes sötétje fogadta. Leszaladt az öreg, kopott márványlépcsőkön, és kilépett a decemberi éjszakába.

Sietve indult a park felé, hisz ezen az estén még véletlenül sem akart elkésni.

„Éjfélkor a nagy karácsonyfa alatt.” A fiú nagyon izgatott volt. Kezével óvatosan megtapogatta a zsebében lapuló apró csomagot. Ettől egy kicsit megnyugodott. A csomag egy gyönyörű aranyláncot rejtett, amit csodaszép kövek és vésetek díszítettek.

A fiú az összes pénzét ráköltötte. Ezért vállalt munkát a nyáron, erre tette félre az összes uzsonnapénzét. Mégis nagyon örült, hogy sikerült megvennie, hisz tudta, akinek szánja, régóta vágyik egy ilyen nyakláncra.

Messze, a lámpaoszlopokkal szegélyezett utca végén felsejlett a park kerítése. Sok mindent megéltek már a park öreg fáit. Mesélhettek volna elfeledett szerelmekről, ki nem mondott vallomásokról, és olyan dolgokról, melyek erősebbek, mint a vén fák gyökerei, és akkor is

meglesznek még, mikor a park már rég eltűnt a történelem viharaiban.

Itt ismerkedtek meg ők is, egy éve, egy langyos, holdfényes nyári estén. Jól emlékezett. Éppen hazafelé ballagott, mikor furcsa derengést látott a fák között. Arra irányította lépteit. A fák között kicsiny tisztás bújt meg. A tisztás közepén egy lány ült. A lány festett. A park fényeit festette. A hold halvány sugarai besütöttek a lombok között, és ezüstös csillogásba vonták alakját. Soha olyan szépet nem látott még.

A fiú sóhajtott, majd továbbindult, és arra gondolt, hogy ez élete legcsodálatosabb estéje.

A lány megborzolta Tappancs kutya fejét, mire az vidáman vakkantott kettőt, és észveszejtve pörögni kezdett a tengelye körül. A lány hangosan nevetett. Aztán mindketten nekiiramodtak, és versenyt futottak a kapuig a hólepte virágoskerten keresztül. Persze megint Tappancs volt a gyorsabb. A lány megpaskolta derék házőrző hátát, majd kilépett a kapun. Visszapillantva látta, hogy szülei az ablakból figyelik őt. Integtetett nekik, mire apu és anyu visszaintegetett, aztán sietve indult el a park felé.

A sarkon túl lelassította lépteit, és belenyúlt a zsebébe. Mikor kihúzta, egy kis, bársonybevonatú doboz volt a tenyerében. Felpattintotta a tetejét, és elmélyülten nézegetni kezdte tartalmát. A dobozban egy karóra volt. Pontosan olyan volt, mint amelyet ősszel láttak az órásüzlet kirakatában. Arra is pontosan emlékezett, mennyire tetszett a fiúnak ez a furcsa formájú szerkezet. Akkor és ott elhatározta, hogy megveszi neki. Kevesebbet járt fodrászhoz, kevesebb új ruhát vett magának, még a megtakarított pénzéből is kivett valamennyit, de végül megvette. Anyuék azt mondták, bolondság, de ő nagyon örült mikor végre a kezében tartotta, mert tudta, hogy örömet fog vele szerezni a fiúnak.

Felnézett az égre, és megkeresett egy csillagot. Azt a csillagot. Az ő csillagukat. Bármilyen távol is sodorta őket az élet, ez a csillag mindig emlékeztette őket egymásra. A lány még nézegette pár pillanatig az aprócska fénypontot, aztán továbbindult, és olyan boldognak érezte magát, mint még soha.

A nagy karácsonyfa a kis tisztás közepén állt. Égbe nyúló ágait sok ezer apró égő és dísz ékesítette.

A parkban egy lélek sem járt ezen a késői órán. A fiú és a lány szinte egyszerre értek a tisztás széléhez. Lépteiket megszorozva indultak egymás felé. A lány nézte a közeledő fiút, és kimondhatatlanul szerencsésnek érezte magát. Aztán tekintete a fiú foltozott kabátjára siklott, és hirtelen banni kezdte az egészet. Minek is vette azt a méregdrága órát? A fiú biztos nem tudott olyan drága ajándékot venni neki, és most szégyellni fogja magát emiatt. Lépései egyre lassabbak és bizonytalanabbak lettek. Mintha a sors rossz tréfája lett volna, a fiút is hasonló gondolatok kezdték gyötörni. Hiszen sosem szoktak ilyen nagy ajándékot adni egymásnak. Egy virág vagy egy bonbon, és a tudat, hogy a másik gondolt rájuk, többet ért minden kincsnél. Erre ő beállít ezzel a méregdrága aranylánccal. A lány biztos valami apró kedvességet talált ki, és most ez az egész biztosan nagyon bántani fogja. Az ő léptei is lelassultak.

Alig pár lépésre voltak egymástól, mikor megálltak. Egymást nézték. Borzasztóan érezték magukat. Mindketten úgy érezték, végleg tönkretették ezt a csodálatos estét. A tisztáson jeges szél söpört végig. A hideg egészen lelkükig hatolt. A fák ágai vadul csapkodtak a szélben. A fiú és a lány csak álltak egymással szemben. Már mindketten arra gondoltak, bár sose ismerték volna meg a másikat. Akkor most nem okoznának egymásnak fájdalmat.

És akkor eleredt a hó. És hatalmas fehér pelyhek ezrei szálltak alá lomhán az égből. A karácsonyfa színes égőinek fénye szivárványszín tündöklésbe vonta a hófüggönyt, és a tisztáson földöntúli ragyogás áradt szét. Pont olyan volt, mint akkor régen. Emlékek kavarogtak a kövér pelyhek között. Közös örömök, közös csalódások, közös séták, közös beszélgetések. Az egymással töltött idő. Mindketten a fára néztek, aztán újra egymásra. A fiú mosolygott, a lány szemében pedig ott volt az a furcsa csillogás. Egymáshoz léptek, és megcsókolták egymást. Boldog karácsonyt – mondta a fiú. Boldog karácsonyt – válaszolta a lány.

Nem számított már a nyaklánc meg a karóra, csak ők ketten. Azon az estén egymást kapták ajándékba. A lány a fiút, a fiú a lányt. A Sorstól, Istentől, az Élettől. Egymástól.

<http://canadahun.com/>

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

Schmidt János: Bio-Szilveszter

Sötét zöldségboltban, régen volt a zárás,
halkan kuncogtak az egymásra tett ládák,
sok lakója várta Szilveszter éj jöttét,
jelre Vilmos gurult, s becsavart egy körtét.
Fűszerezvén ezt a nevezetes éjjelt,
Major Anna tartott egy rövid beszédet,

nyitotta az estélyt, s néhány krumplis zsákot,
párjának hívta a deli paszternákot.
Eladói pulton műsor már beindult,
az alma táncsoport éretten is izgult,
vezéreként a starking csúszott be egy spárgán,
de Bella rumbája vitte el a pálmát.

Sztriptíz táncosnőként következett borshow,
kifejtette magát a csábos burokból,

vendégként lépett fel dísztökös zenekar,
s gesztenye szelíden velük brékelt egy dalt.
Patisszon szemei csillagokat szórtak,
a régi csibészek rá nem is gondoltak.

Óévi hangulat tetőfokra hágott,
a parkettre vegyes salátát varázsolt,
táncoltak a zöldek micsoda kavalkád,
repült a csicsóka, hogy bedobta magát!
Káposzta-ta járta leveleit hántva,
s fűgét mutatott az izzadó hagymának.

Kakukkfű jelezte éjfélnek idejét,
borízú almával koccint ki nem henyélt,
fogadkozva húzták malacpersely farkát;
mindig frissek maradnak rekeszek alján.
Félhomályban néhány erotikus zöldség,
attrakciójukhoz nem kell a közönség,

hever karalábé, kezében kelbimbók,
s karamellbe mártogatnak egy-egy ringlót.
Dióhéjban ennyi volt a híres ünnep,
Kukor Ica hangja mindent be is szüntet,
kulcs fordul a zárban, gazda szeme kerek,
már megint nem rakott rendet ez a gyerek!

<http://www.poet.hu/vers/60482>

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

A novemberi-decemberi időszakban többféle kiállítást tekinthettek meg a Fáy tanárai, dolgozói és diákjai. November elejére „megörököltük” az előző hónapról az október 31-i takarékosági világnapról szóló kiállításunkat. Közeledvén András-nap és a hozzá kapcsolódó szalagavató, a korábbi szalagavató ünnepekről néhány fotóval emlékeztünk meg a tárlóban. Ezt követte az advent és vele együtt a Szent Miklós-nap és a karácsony, csupa szép színes fotóval, képeslapokkal, díszekkel.

Iskolai rádiós ünnepséggel emlékeztünk meg a Magyar nyelv napjáról, a műsort Hegedűs Andrea könyvtáros állította össze, és Pintér Mihály, Siska Máté és Weiner Patrik szerepeltek benne a 12.b osztályból.

Borongós napok tűnjetek tova,
Okkal szomorú ne legyél soha!
Lépteid kísérje töretlen szerencse,
Derűs percek rajzoljanak mosolyt a szemedre!
Oszoljanak el az óévnek sötét árnyai,
Gúzból szabaduljanak a képzelet szárnyai!

Új évet hozzon a nesztelen iramló idő,
Jöjjön már a rég várt, csodálatos jövő!

Évek ha múltok, ha elszálltok napok,
Vidámságot, örömet számolatlan adjatok!
Elfusson most az óévnek malaca,
Többé ne legyen senkinek panasz!

Kerüljön betegség, bánat messzire,
Írmagjuk is vesszen mind a semmibe!
Vágyaid sorra valóra váljanak,
Álnok szavak többé ne bántsanak!
Növekedjen az igaz barátok tábora,
Okosan élj, ne legyél ostoba!
Kívánom neked, legyen 365 szép ünneped!

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60 – 62. ☎ + 36 - 1 - 215 - 3177

Fax: + 36 - 1 - 476 - 0901, OM azonosító: 203031

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea** – **Zsilka István**

Diákszerkesztő: Szabó Péter 11.a

A 138. szám (2016. november – december) elkészítésében közreműködtek:
 Bakos Vince 10.d, Barcsa László 12.c, Czurkó Bence 10.d, Dafkó Dominik 9.d,
 Gerebenes Demeter István 12.b, Györgypál Vilmos 14.a, Hegyi Gábor 12.b,
 Kun Marcell 11.a, Lovas Andrea, Parragh Dóra 12.b, Petrányi Gábor,
 Schmidt János, Tóth Tibor Zsolt, Weiner Patrik 12.b,